

S04E02 WRATH – HNĚV

„Já hudbu neskládám, já ji vynalézám.“ – Igor Fjodorovič Stravinskij

„Já román nepíšu, já ho vynalézám.“ – Hynek Mařák

GALAXIE Z, SEKTOR DELTA S125363, N29567, ŘÍDÍCÍ JEDNOTKA MEZIGALAKTICKÉ LODI WD-40, ČAS 01:03:55 PŘED PŘEMÍSTĚNÍM.

Zaměstnanci mezigalaktického koncernu Tera Proizvoditelstvo-Intergalactic, s.r.o. si postupně jeden za druhým uvědomili, že se stali zároveň účastníky i oběťmi toho největšího podvodu, jaký kdy bylo vůbec možné vymyslet. Celoživotní úspory se jim v rozporu se všemi sliby a zárukami ze dne na den vypařily, prožrané až do dna jejich nepostižitelnými šéfy. Bodová hodnocení na životních kontech každého z nich zela prázdnotou, nahrazená maximální výší povoleného debetu. Jinými slovy, namísto zhodnocených úspor a plateb za odvedenou – mnohdy celoživotní – práci, každý z nich Systému osobně dlužil nepředstavitelně vysokou částku. Maksim s hlavou v dlaních zavzpomínal – zůstal jediný, kdo si příští den pamatoval, co se stalo. Uvědomil si, že tehdy skončila jeho kariéra kapitána mezigalaktické lodi. Dál už se to s ním vezlo jen dolů. Ostatní se skloněnými hlavami nazítří ráno nastoupili poslušně znova do ožebračující práce. Přivítaly je dobrosrdečné profesionální úsměvy hrstky nadřízených, kteří z pozice úředníků horlivě plnili rozkazy svých šéfů, zatímco sami zmírali neustálým strachem z automatického přeřazení do stavu zaměstnanců kategorie 10, spojeného s nenávratnou ztrátou výhod náležitých k výkonu jejich funkce. Stačilo obdržet obávané strohé rozhodnutí Systému – přeřadit o kategorii níže pro nevhodné životní postoje a činy.

Jediná spontánní reakce, kterou krom tichého zoufalství občas zaznamenal, bylo polohlasem a jakoby opatrně vyřčené „eto plocho“ (to je špatně). Nepadlo sprosté slovo ani se nikdo nevzepřel. Jak jinak? Vulgarity byly vymazány z příjmu, pocity zlosti i neregulované činy rovněž. Digitálně kontrolovaná individualita jedince vylučovala protispolečenskou angažovanost v rozporu s kodexem. Násilím se odpoutal od vzpomínek na realitu doživotního mukla v Galaxii Z. Jejich nový cíl Zexes znamenal radikální změnu dosavadního života, uvědomil si. Destinace, z níž není návratu, přemítal dál. Zpět k prastaré podobě lidství, jak ji znal pouze z hodin starouky. Co ho tam asi čeká? Neznámý pocit nervozity ovládl nejen tělo, ale kupodivu přesměřoval i jeho chutě. S rozechvělými rukama i sevřenými útroby, bůh sám ví proč, zatoužil znova po těle vyživovaném loveným masem a přírodními produkty jako kdysi za pozemského starověku. Syntéza duše s přírodou tehdy byla hmatatelná jako brány ráje, formuloval nové myšlenky, byť možná poněkud zjednodušeně. Lákal ho návrat ke kořenům člověka, který vyrůstal bez kontroly jako divá zvěř. Přál si prožít zbytek života oproštěný od záznamů, povinných hlášení a pravidelného zodpovídání se Radě za neregulované činy. Nesnášel pokrytecká povinná sezení před komisí na obrazovce s cílem analyzovat uspokojivost jeho chování a odchylek od kodexu za uplynulý měsíc. Následovalo nápravné doporučení komise se zaměřením na krátkodobé i dlouhodobé cíle. Jako by s jeho profilem mělo smysl plánovat budoucnost, vyloudil na obličejí jemu neznámý, ironický úšklebek. Vida, tuhle grimasu neznal, uvědomil si v duchu nový účinek po odtržení od Systému. Tělo hledá nové formy, usmál se a dál hloubal nad perspektivami ve světě, který hodlal opustit. „Odsunut do Galaxie Z – možnost nápravy

dle procedury 10 b“ zněl krátký závěr jeho veřejně publikovaného posudku. Nikdo však nevěděl, co znamená procedura 10 b.

Kolotoč vzpomínek rozjitřené mysli se zastavil. Pohledem spočinul na proti němu pohodlně rozvalenou, dřímající Sarah a nemohl se zbavit pocitu, že je nádherná. Ve své mysli se jí nedokázal nabažit. Bezděky jej napadaly nepovolené myšlenky: Jak asi chutná? Jak opravdu voní zblízka? Jaká je na pohmat? A co to tak třeba zkusit? Jaká asi je, když se zlobí a odporuje? Použil by proti ní násilí? Ptal se zvědavě sám sebe, vědom si faktu, že použití násilí proti ženám považoval přirozeně za nemožné. Za tyto myšlenky by ho Systém dočasně znehybnil, blesklo mu hlavou. Zvláštní, co všechno se mysl snaží dohnat od okamžiku, kdy se s posádkou zbavili tělních čipů elektronické kontroly. Až tehdy se cítil opravdu svobodný. Jako uhranutý sledoval její spící tělo v kabině řídicí jednotky mezigalaktické lodi a pomalu se ukládal k povinnému spánku před přemístěním. Posedlý myšlenkami ze zakázané sféry myslel na opravdový – živočišný sex s ní. V jejich současném světě zůstalo vše jako dřív, jen ke slastem milování se už tělo dávno nepoužívalo, aby se ušetřilo na výdajích za prostředky pro zamezení stárnutí, pomyslel si. Vše ostatní přišlo v digitalizované podobě levněji a bezpečněji. Lidský dotek byl nahrazen jeho vjemem. Mozek prostě zaregistroval dotek. Ba ani násilí už neplodilo fyzickou smrt. Maksim byl k smrti znuděný kodexem digitální morálky.

Přál si zažít starověk včetně opravdového strádání, jakkoliv by to podle jejich současných pravidel mělo mít devastující dopad na délku jeho života. Pravidel civilizace, kterou se rozhodli vyměnit za pustinu podobně jako dávní trosečníci domov za ostrov v oceánu. Nebo bylo lépe označit se za psance? Sám si nebyl jistý významem slov, která bezděky použil. Jako by ovládl zapomenutý jazyk. Chystali se nahradit mezigalaktickou civilizaci doživotním pobytem na neznámém Zexesu. Planetě se zaostalou lidskou civilizací na úrovni dávného starověku. Osobně starověk preferoval. Proč ne? Na rozdíl od svých vrstevníků byl od malička zvyklý opravdu strádat. Začalo to kdysi tím, že se rozhodl tajně odmítat běžnou stravu. Buď ji nesnědl, nebo ve skrytu vyzvracel. Postupně ovládl proces dávení a trávení tak dokonale, že posléze všechny včetně rodičů zcela obelstil a živil se jen tím, co ostatní už jako nasycení jen pro zpestření uždíbovali ve volném výběhu. Jeho jídelníček tak od mládí sestával jen z mechů, lišejníků a živého bahna všech druhů. Až v Galaxii Z si toho někteří všimli. Ale tady už to bylo každému jedno. Pamatoval si, že svým chováním vzbudil nejdříve údiv a posléze nedůvěru u skupiny, která se nazývala Hnutí odporu. Maksim se rozhodl nenavazovat v Galaxii Z kontakt vůbec s nikým. Jedinou výjimkou byla Sarah a jeho nový tým.

Ničemu nevěřil, za vším viděl prodlouženou ruku a úmysl Systému včetně uměle implantovaného a kontrolovaného hnutí odporu. To oni ho zastihli, jak opakovaně jedl živé bahno. Nedokázali pochopit, že přežívá, aniž by ho to znehybnilo. Živé bahno bylo k dosažení všude ve všech galaxiích obývaných lidmi. Recyklovaný odpad, který se používal jako materie pro následné zušlechtnění. Přetrvával však názor, že je pro svůj vysoký obsah eliminátorů pro přímou konzumaci jedovaté. Používalo se například k pěstování kytek nebo jako podklad na horninu ve volném výběhu coby náhražka půdy. Kytky vydržely vždy jeden rok, pak zašly a musely se vyměnit za novou sadbu. Tam, kde živé bahno použili jako levnou náhražku půdy, se nic trvale neuchytilo. Kupodivu vyrostl v mnohem silnějšího muže než všichni z jeho okolí. Nemohl se rovnat luxusním exponátům vyšších kast či policejních sborů, ale aniž by jim konkuroval výškou, nabyl jinak ocelově svalnatých tvarů. S přemáháním odtrhnul oči od vlastní paže. Jaké by asi bylo vyrvat si vlastní kus těla zuby a ochutnat ho? Vrtalo mu to hlavou. Digitalizované slinové vjemy mu nenabízely žádnou chuť ani odpověď. Bůh sám ví, jakým odpadem bylo v dětství vyživované mé lidské tělo, pomyslel si s povzdechem. Ocítl se v oblasti,

kteřou jeho mozek neznal. Kde by asi jeho rodiče, sami vzešli z nejnižších kast, vzali majetek na pořádný materiál? Považoval za zázrak, že mu vůbec zajistili vzdělání. Otec podřadným pilotem u drah na zastaralých mezigalaktických nákladních lodích třetí kategorie, matka obyčejná zdravotnice chudiny. Ke stavbě a výživě jeho těla byl v mládí a dětství použit ten nejlevnější granulovaný krmný šrot běžně k mání zdarma ve všech galaxiích. Než dobrovolně přešel sám na živé bahno. Max zavřel oči a na malou chvíli zatoužil být někým jiným. Jak jen chutná vlastní maso? Jak vůbec chutná lidské maso? Tázal se v duchu znova a jeho mysl zela prázdnotou. Ocítl se mimo povolený rozsah uvažování a byl si toho náležitě vědom. Teď už to ale bylo stejně jedno. Byl na útěku z Galaxie Z, v ukradené policejní mezigalaktické lodi pryč z dosahu všech kontrol a bezpečnostních čidel Systému. Mohl si svobodně pomyslet, na co chtěl.

„Zasvinitelstvo.“ V hlavě mu zazněl znova neznámý hrubý hlas, jehož původ neznal.

„Bljadstvinitelstvo!“ Znělo opakovaně jako z tunelu neznámé slovo. Max vzpomínal na význam toho, co v duchu slyšel, ale neuměl mu přiřadit žádný známý pojem. Pomyslel na všechna příkoří, jimž byl soustavně vystaven během života v Galaxii Z, a věděl, že pocit zlosti v něm měl dávno vychladnout a zmizet. Nic takového se však nedělo. Křivda zůstala křivdou a hněv se v něm navzdory předepsané regulaci hromadil dál. „Bljadstviničestvinost!“ Mžiklo mu znova nekontrolovaně myslí, tentokrát už zcela zřetelně jako slovo, jehož význam neznal. Jaké to asi je, vyrazit do střetu, kde můžeš zemřít v boji? Ptal se sám sebe, ale pocit mu opět chyběl. Instinktivně toužil být macho, ale nevěděl, jak na to. Digitální podřízenost zbavila osvobozenou mysl ostražitosti od podnětů nedokonalého těla. Pocity zloby, nenávisti i nadřazenosti byly vymazány z příjmu a v jejich světě přestaly existovat. Okleštěné vědomí přijímalo a vysílalo pouze podněty schválené kodexem. Chyběl mu nedokonalý – neregulovaný lidský mozek s plným spektrem pocitů a vjemů, pomyslel si. Představoval si, jaké by asi bylo stát se znova nezávislým svobodným stvořením z masa a kostí. Lákala ho stokrát překonaná starobylá pozemská díla od Platona přes Aristotela až třeba ke Kafkovi a jeho Proměně. Co na tom, že se předkové mylili? A co na tom, že vysvětlení už dávno znal? Za Platona ještě lidstvo toužilo po osvobození od hmoty.

Dnes je vše kolem přeprogramováno v algoritmech do funkcí, které nahrazují působení původní ideje mechanického vjemu. Smysl předchozího je zachován, jen lidské smysly jsou ošáleny softwarovým klamem navozujícím pocit chodu neexistujícího stroje, řekl by dnes Aristoteles. Tělo bylo podvedeno, namítal by rozhorleně dál, zatímco Platon by si stál za svým, že duše je spokojená. Jenže ani jeden z nich nežil dnes, aby se vyjádřil k aktuálnímu stavu. Maksim instinktivně cítil, že jim oběma chyběl bořitel mýtů – starý dobrý Nietzsche. Proměna člověka ve vyšší bytost oprostila mysl o strasti spojené s tělem podobně jako Kafkova Řehoře Samsu, který po svém prozření shledal původní tělo shodné se smradlavým broukem, přemítal dál v duchu Maksim nad tím, co si pamatoval ze starouky o původních lidech, a znuděně bloudil očima po pilotní místnosti mezigalaktické lodi WD-40. Porozuměl legendám o pradávne touze antických bohů strávit část života přímo na Zemi mezi lidmi.

S povzdechem vypnul dynamickou e-knihu s individuálními, na míru šitými příběhy připravenými Systémem v souladu s psychologickým profilem a preferencemi jednotlivce. Znova zatoužil být konečně sám sebou, a ne bavit se vnuceným spektrem jemu na míru ušitých edukativně-zábavných, pozitivně laděných programů. Po přemístění se mají vylodit v opravdovém starobylém světě, přičemž neplánují návrat zpět, přemýšlel. Jejich současný svět byl svou povahou natolik odlišný, že vzpomínky na fyzickou existenci osamoceného individua v přírodě zanikly v nenávratnu jako ostatky dinosaurů na starobylé Zemi.

Digitalizovaný dnešek dávno nahradil hmotu i její vjemy. Tělo se stalo pouhým nositelem dnes už překonaných nežádoucích zvířecích reakcí. Bylo snad skutečně vězením duše, jak se kdysi domnívali naši předkové? Zvláštní, že v digitalizované přítomnosti pro něj začalo být hlavní potřebou poznat prastaré pocity zprostředkované omylnými smysly. Prahnul po poznání, jež bylo vlastní jeho prapředkům. Maksim tušil, že se nachází na rozcestí, z něhož jedna z cest vede přímo k barbarské podstatě existence pračlověka závislého zpět na dávných potřebách těla. Rozcestí, odkud není návratu, pomyslel si Maksim a na chvíli se zaposlouchal do vzdáleného hlasu nepoznané divočiny. Zřetelně mu v mysli vyvstaly čtyři cesty, ale nevěděl, která z nich je ta správná. Vlastně jednou z nich přišel, ale teď, vestoje na rozcestí, pozbyl paměť i orientaci a netušil, kam se vydat. Chvíli se bezděčně oddal nečinnému snění. V mysli mu vyvstala stará melodie, jejíž původ ani dobu nedokázal odhadnout. Objevil ji při průjezdu galaxiemi mimo ruský sektor. Instinktivně ale cítil, že je příhodná k danému okamžiku a poněkud rozhořčeně s nevolí ignoroval fakt, že mu byla vybrána automaticky Systémem v souladu s jeho preferencemi.

<https://www.youtube.com/watch?v=xLUMmp0tLJA>

One path leads to paradise (Jedna cesta vede do ráje)
One path leads to pain (Jedna cesta míří k bolesti)
One path leads to freedom (Jedna vede ke svobodě)
But they all look the same (Ale všechny vypadají stejně)

Znělo mu v uších, zatímco nechával plynout poslední okamžiky před přemístěním.

Maksim sebou zčistajasna trhl a mlčky se znova zahleděl na Sarah dřímající naproti němu. Vybral bych svobodu, pomyslel si v reakci na doznívající melodii. Uvědomil si, že vstupuje do světa opravdových příběhů, které svými akcemi mrzačí tělo procesem stárnutí. Pak s povzdechem zapnul kombinézu, uvelebil se ve svém loži, zatáhl poklop, spolkl pilulku a těsně předtím, než upadl do plánovaného spánku před přemístěním, znova spatřil Sarah, jak mu s úsměvem vychází vstříc, jako by vystoupila z mlhy, načež nahá a bez zábran i studu přistoupila až k němu. Tak blízko, že se vzájemně dotkli těly a on, kupodivu také nahý, poprvé naplno ucítil její lidskou vůni. Nemohl odtrhnout oči od jejích pohyblivých bradavek. Nevěděl, co si počít, dlaně mu zvlhly neznámým pocitem. S údivem se jí zahleděl do rozesmátých očí, načež si uvědomil, že mu něco podává. Bez překvapení přijal, co mu nabízela, a jako by dávno zapomenutým pohybem vložil tu neznámou věc do úst a s napjatým očekáváním kouzl. Aniž by se před ní skrýval, dychtivým pohledem pátral po jejím odhaleném těle a přemáhal nutkání se jí dotknout. S náhle ztopořeným penisem před ní magnetizovaný rytmem pohupujících se bradavek stál, mlčky vnímal její voňavý dech i příjemný pach těla a byl si dobře vědom faktu, že v této pozici své tělo nikdy předtím neviděl. Necítil stud, poněvadž nebylo proč. Lahodná chuť sladkého plodu se mu rozplynula v ústech i na jazyku. Chtěl jí poděkovat, ale spánek ho přemohl a místo plánované odpovědi spokojeně usnul.

Přicházím jako posel z doby, kdy vnitřní hlas osvobozené duše unavené uměle navozeným pocitem těla zatoužil poznat zpět strasti připisované dávnému pokolení lidí vzešlých z bájně Země. Pověz mi, člověče s otupělými instinkty, přinesla ti snad uměle odstraněná nevyočitatelnost dění žádané uspokojení? Ó ztotočená štěstěno, těžko je radovat se těm, kteří nepoznali tvou odvrácenou tvář, již je soužení a utrpení. Trpká je jim dnes pachuč hořkosti zdarma nabytého štěstí. Prozrad', kde přebýváš? A nestyd' se ukázat nahá, má nestálá krásko! Naučím tě znova si užívat tance života! Teď obracím se

na vás, sofistikovaní lidé zítřka, s otázkou: Byl snad tehdejší prý nedokonalý člověk i se svými chybami horší? A zbavte se vrozeného despektu při pohledu na náš věk. Sdělím vám: Hňup vaší doby je totožný s hňupem starověku. Proto upijme společně na usmířenou z poháru zapovězeného poznání a vydejme se oproštění od mýtů vstříc vám neznámým ctnostem. Neboť vaše půda je vyčerpaná a nové plody nerodí. Cože? Výzva přijata? Inu, ať je po vašem, vy lidé budoucích pokolení! Změřme navzájem své síly! Zapěji vám postaru ódu na oslavu lidství!

Tak ze své vyšší duchovní existence začalo lidské pokolení znova pátrat po zapomenuté mutaci s tělem a otevřelo dokořán nepoužívané dveře dávno nezvaným hostům.

A ty, zlovolný Osude, co vadneš do nicoty, probud' se z lenivé nečinnosti a nestyď se vejít! Ano, slyšíš dobře, starý brachu, povolávám tě zpět! Nestůj ve dveřích, ty nemáš v povaze ostych! Povstaň a zamiř svým prstem na toho pravého. Slyšíš? Kokrhá kohout! A hle, kam dopadá stín – znova nastal tvůj čas, praví nebeský hvězdný orloj! Ujmi se po dlouhé odluce svého žezla a rozvesel z nově nabytého trůnu osobním šarmem ospalou Štěstěnou k rozvernosti! Čeká nás návrat do mrtvé minulosti, do ztraceného světa dle Euklida, zachyceného kdysi v papírových knihách a pergamenových svitcích, svorně pravících, že prach jsi a v prach se obrátíš, člověče.

A to vše, a ještě více nám vypoví příběh Maksima, uprchlíka z trestanecké kolonie Galaxie Z. V jeho nově zrozených touhách se dotkneme zpět poznání univerza kořeněného směskou pozemských strastí, kdy nás proměnlivý osud tu povzbuzoval, jindy zase sklíčoval, aby učinil naše životy protivné i chlácholivé, vždy však ohromné, že stálo za to se bít. Zdraví či nemocní, bdělí či s ošálenou myslí, chrabrí i zbabělí, vždy však lidé se svými prastarými strastmi i touhami bez ohledu na nebezpečí, že v rámci hry zvané život ochutnáme trýzeň bytosti stíhané nejhorší klatbou. Ještě nás pálí zapomenuté Kainovo znamení na čele, přesto zotročení v této hodině hrábněte do strun, neboť kola osudu zabíjí silného, a všichni se mnou plačte, bude-li Maksim poražen! Spolu s ním se postavme smrti i věčnosti a povzbuďme ho, bude-li na lopatkách! Tancem a divokými pitkami oslavme vzdor člověka s touhou orla, co prahne po výšinách! Vypijme do dna číši života za reka se srdcem i vůlí medvěda, který se vzepřel osudu a ozbrojen vůlí loví pána vaší ukradené svobody, člověče zítřka! To on tahá za otěže vaší doby! A bujarým veselím s vínem syťme oba přizvané vrtošivé hosty, Osud se Štěstěnou. Necht' zpití namol nasládlým mokem zapomenou, na čí stojí straně. Protože kostky jsou vrženy a až nadejde ten den, kdy Maksim padne v předem prohraném boji a nám bezděky smutkem vyhrknou slzy, nezbyvá než zvolat: Hle, kola osudu zabíjí silného, plačme! Leč alespoň to zkusil! Tak pravím já – Zaggabirozzi. A radím, čtěte dál, chcete-li seznat, jak Maksimův zápas skončí, poněvadž na výsledek jsem sám zvědav.

https://www.youtube.com/watch?v=BNWpZ-Y_KvU

ZEXES, GX β 04849.2109581N, 16.6189150E, ČAS 07:05:13 UTC (RÁNO). KAPHREIA, DVA DNY PŘED VYLODĚNÍM VOJSK HYPNOGARA APIKOSE.

Přístavní město Kaphreia v zátocce u Jantarové skály bylo zalité slunečními paprsky. Skála neměla s jantarem nic společného, přesto se jí od nepaměti říkalo jantarová, aniž by přesně kdo věděl proč. Někteří tvrdili, že za větrných večerů při západu rudého slunce nabývá skála barvy jantaru. Je však možné, že toto vysvětlení vzniklo až dodatečně. Podstatné však je, že svěží ranní vzduch prosycený solí zatím povíval v příjemných proryvech od téměř nehybné mořské hladiny a vycházející slunce věštilo další horký letní den. Písčítá pláž vybízela k lenošení, zatímco lodě rybářů se s plnými sítěmi vracely do přístavu z nočního výjezdu. Přístav ukrytý za protější Příkrou skálou s majestátně se tyčícím majákem opouštěly za ranního rozbřesku obchodní lodě přeplněné zbožím všeho druhu. Kaphreiským majákem, zvěstujícím moc a slávu celého Atmanahu. Kolosální velikost jeho hlavní věže, tyčící se nad hradbami vojenského paláce, byla zbylému Zexesu demonstrací síly i stavebních dovedností Atmanahu. Brány Atmanahu střežil jako varovně vztyčený prst, pod jehož stínem proplouvaly lodě Severu i Jihu. Stínem, o němž se tvrdilo, že kdo z námořníků pod ním propluje, získá ochranu mořských bohů. Zpět na jih se vracely galéry s náklady zbraní a otroků, zatímco k severu

mířily obrovité lodě obtěžkané po okraj drahými látkami, koberci, kořením a sušeným ovocem všeho druhu.

Břichaté a neuvěřitelně dlouhé nákladní lodě opásané obrovitými kmeny stavebního dříví převážely zboží i otroky, štíhlé a rychlé s vojenskou posádkou sloužily k ochraně konvoje. Vnitřní prostory nákladních lodí pojaly až tři sta veslařů a dovolily nalodit doposud neslýchaný objem a hmotnost nákladu. Obchod s říší Hypnogara Apikose – vládce Severu – nepřetržitě vzkvétal už téměř tři desetiletí a přinesl Atmanahu nezměrné bohatství, kvalitní železnou výzbroj pro vlastní armády i postavení prostředníka pro směnu zlata ze Severu za zboží plynoucí z Jihu a naopak. Obchodní trasa na sever nabyla na významu poté, co se kmeny Severu pod vedením Hypnogara spojily, ustaly se vzájemnými válkami a soustředily se na dobývání zlata, stříbra a železa. Čilý obchodní ruch Severu přinesl kromě bohatství i nové technologie, inicioval rozvoj metalurgie a stal se příčinou vzestupu mořeplavectví Seveřanů na nebývalou úroveň ve srovnání se zbylým Zexesem. Seveřané dokázali postavit suverénně nejlepší lodě a Hypnogarovy konvoje, lemující v ústích řek uměle vytvořená přístavní města osídlená severskými posádkami, byly pro kupce zárukou bezpečí před piráty.

Mistrovstvím navigace námořní síly Severu vysoce předčily dosavadní loďstva Jižanů, neschopných účinně překonat teplý jižní oceánský proud při cestě zpět. Stavební dříví vysokých stromů jižních lesů se stalo žádaným artiklem pro nenasytnou říši Hypnogara Apikose. Oblasti s tisíciletými stromy Jihu mizely po celá desetiletí pod sekýrami a pilami, aby posloužily k výrobě lodí, které neměly konkurenci. Těžbou zdecimovaná území se měnila v nehostinné mýtiny sužované požáry a suchem. Zaplacený zlatem, stříbrem a železnými výrobky Severu proudily už třetí generaci stromy z Jihu do nehostinných oblastí ledu a sněhu jako materiál, který dal světu vzniknout doposud největší námořní flotile všech dob. Flotile, o jejíž síle neměla říše Atmanahu ani ponětí.

ZEXES, GXβ04851.2109583N, 16.6189152E, ČAS 21:26:33 UTC, VEČER. KAPHREIA, DVA DNY PŘED VYLODĚNÍM VOJSK HYPNOGARA APIKOSE. SKUPINA OSMI OZBROJENÝCH CIZINCŮ, ZJEVNĚ VOJÁKŮ SEVERU, PROCHÁZÍ ZŠEŘELÝM MĚSTEM. PRUDCE GESTIKULUJÍ A HOVOŘÍ MEZI SEBOU SEVERSKÝM JAZYKEM, KTERÉMU NA JIHU NIKDO NEROZUMÍ.

„Velitel armády s posádkou si nocují na majáku, zatímco nám vybrali smradlavou přístavní putyku,“ chrлил ze sebe Gerohito rozpalený do běla faktem, že ostatní velitelé si užívají komfortu majáku a přilehlého paláce, zatímco on musel zůstat se svou jednotkou a zbyl na ně zatuchlý hostinec v přístavu. „Vsadím se, že tobě se tu líbí,“ otočil se našťvaný Gerohito na Bocca. Do skupiny mu ho nasadili jako špicla, tak chtěl znát jeho odpověď.

„Vsad' se, o co chceš, já plním rozkazy a nereptám. Jsem zvyklý na tvrdé podmínky,“ odpověděl vyhýbavě Bocca. „Navíc máme jasný rozkaz mlčet a krom pokynů k boji nemluvit ani mezi sebou. To je strategie samotného Hypnogara.“

„Trčíme tady už týden a pořád čekáme na vylodění naší flotily. Ještě dva dny a můžeme se prý i přestat skrývat,“ pronesl Gerohito ironicky. „Ti hňupi kolem netuší, že je pak vyvraždíme jako kuřata. Měli bychom jim ukázat, co je čeká,“ poznamenal ještě.

„Pojďme se třeba ožrat z těch jeho chcanek a dorazíme se tím, co nám servíruje a říká tomu jídlo,“ navrhl mu se smíchem Aghast a za chůze sáhl do stánku s grilovaným masem na špízu. Vytáhl dvě jehlice s masem, volnou rukou hmátl po chlebu a s pohrdavým pohledem bez placení odkráčel. „U

nás je zvykem, že k porci masa dávají pivo zdarma," poznamenal směrem k prodavači a zakousl se s chutí do masa. „V tom našem pajzlu už nežeru, tohle je stokrát lepší..."

Nestihl doříct větu, protože ho jako obvykle přerušil Bocca.

„Říkáš zdarma pivo?" vyštěkl posměšně. „To je málo, u nás je zvykem zdarma pivo i s kusem sýra k tomu," triumfoval nad Aghastem. „A příště zaplať," poznamenal příkře s pohledem na Aghastův úlovek. „Víš, že nemáme vyvolávat nepokoje, ale nepoznaní čekat. Tvé chování na nás upozorňuje a okamžitě nás prozradí," vytýkal Bocca Aghastovi.

„Nevěděl jsem, že máme nového velitele," prohodil Gerohito k Boccovi. A pokračoval: „Sice už taky nejsem velitel, ale odpovím ti za Aghasta – v nejhorším bychom začali útok. Jsem tu, abych bojoval. Strategie schovávání mi neseď, možná učarovala doma Hypnogarovi," uzavřel Gerohito debatu posměškem, který by obyčejného vojáka stál život. „Předpokládám, že sedí doma a poulí oči, jako když šlápneš na žabu, aby všem předvedl, jak nás jasnozřivě vidí i přes moře. Možná přitom i něco zamumlá, ať má ta jeho vědma radost. Kdyby to opravdu viděl, nepotřebuje všude cpát své špicly," utrousil pohrdlivě a přestal si Bocca všímat.

Následovala chvíle tíživého ticha. Skupina se blížila k hostinci Spidora Manhuse.

„Včera mi hospodský představil své tři dcery," prohodil Aghast zamyšleně. „Pozval bych je večer i s manželkou. Když už neumí vařit, naučme je aspoň tancovat. Třeba se jim to ve zbývajícím životě bude hodit," dodal s přesvědčivým výrazem ve tváři, vědom si faktu, že za necelé dva dny vyvraždí celou Kaphreiu do poslední osoby. „V hospodě nám servírují sračky, a ještě si za to nechávají platit," pokývl hlavou. „Přece nedopustíme, aby odešly na onen svět nepolíbené," usmál se výhrůžně. „Už jsem toho viděl dost, ale to, čemu tady říkají jídlo, nemá obdoby. Vsadím se, že místní by tím nekrmili ani psy. Doma znám hospodu, kde dostaneš po každém třetím pivu jedno zdarma," pokračoval nenuceně Aghast. „To mi tady chybí taky. Odírají nás na každém kroku," dodal ještě.

„To nic není, u nás doma je hospoda, kde je zdarma každý třetí džbán vína," triumfuje znova Bocco a tváří se, jako by sežral vtipnou kaši celého Zexesu.

„To je pořád slabé," kontruje Gerohito, znavený jeho ustavičným vychloubáním, „u nás je hospoda, kde každý úplněk vypiješ, co hrdlo ráčí, a večer si zašukáš zdarma. Ale ne jednou, celou noc a kolikrát chceš."

„Zase kecáš," skočil mu hbitě do řeči Bocco.

„A kolikrát jsi to zažil, he? Ty primadono," prohodil nevěřičně, aniž by skrýval rozmrzelost. „Já nikdy, ale tvoje žena mně říkala, že tam ráda chodí! Rozumíš? Šukat zdarma – Tvoje žena! – Šukat s každým! – Žena! – Šukat! – Žena – Šukat!" vykřikoval Gerohito drze do očí Boccovi a rukama naznačoval kopulaci. „To vážně zní jako refrén," zavýskl nadšeně a vytleskal rytmus dlaněmi. „Jó, jó – tuhle mě pozvala, ať přijdu," pokračoval Gerohito familiárně skloněný k Boccovi, přičemž mu ukazováčkem významně ťukal na čelo. „Tak jsem jí sdělil, že u nás je to stejné," pousmál se na Bocca, „a hned jsem jí to i předvedl," pokračoval. „Dobrý výkon. Kundu zpěněnou, vrněla blahem, když mě olizovala. Rozumíš, Bocco? Mluvím o tvój ženě Gitě. Představ si to: moje péro – její kunda – péro – kunda – péro – kunda! Plesk – plesk," pitvořil se dál Gerohito na Bocca, zatímco se ostatní mohli potřhat smíchy. „Tam není žádná paralela, tak nehledej jinotaje," vysvětloval. „Tak to prostě bylo, obyčejná

mrdačka. Mrdačka na stole, mrdačka na židli, mrdačka na zemi, mrdačka vleže, vestoje, vkleče, zezadu, zepředu, cecky dole, cecky nahoře, rychle i pomalu – furt samá mrdačka, kam se podíváš, mrdačka. Rozumíš, Bocco? Čucháš mrdačku, polykáš mrdačku, hmatáš mrdačku, slyšíš mrdačku, dokonce vi-díš mr-dač-ku!“ Řve mu po slabikách přímo do obličeje. „A ta tvoje se pořád směje a nemá dost,“ vysvětluje smutně. „Tak jsem jí to udělal, jak si přála. Pověz, Bocco, už jste spolu někdy mrdali? Aha... Že tys to se svou ženou nikdy nezkusil? Nebo jsi to zkusil, a jí to bylo málo? Pověz nám,“ útočil neomaleně na Bocca. „Aáách,“ mávne rezignovaně rukou ve smířlivém gestu odpuštění. „Nevadí, zajdi si někdy při úplňku k nám do hospody a uvidíš. Jo, a nezapomeň vzít s sebou svou ženu Gitu a můžeš se i přidat,“ dokončil svou řeč Gerohito a křenil se na o půl hlavy většího, zaraženého Bocca. „Co na to řekneš, náš nový veliteli?“ popichoval Gerohito Bocca a vyzývavě se mu zahleděl do očí.

Bocco zatínal pěsti, ale proti Gerohitovi si nic nedovolil. Jeho nevypočitatelné jednání, reputace věhlasného bojovníka s mečem i postavení bývalého velitele z něj činily obávaného soupeře, kterému je lepší ustoupit. Co tady ale vůbec dělá? Vrtalo hlavou rozezlenému Boccovi. Bývalý velitel armády a straší na postu obyčejného velitele jednotky. A ještě ho dnes odvolali. Proč asi? Stejně je s nimi naposled. Oficiálně už jejich velitel není. Dnes večer má odjet, nahrazený narychlo povolaným velitelem Shikarem. Vědělo se, že včera v noci se neovládl a přes přísný rozkaz nezačínat před vyloděním rozbroje povzbuzený vínem sám vyzabíjel v Kaphreii celou hospodu a následně nato i přivolaný oddíl vojáků, načež z místa zmizel. Přestože nebyl přichycen při činu, vedení rozhodlo ho okamžitě degradovat. Celá Kaphreia je teď kvůli němu vzhůru nohama, od včerejška ulicemi křižují oddíly ozbrojenců a hledají viníka. Jejich plán převzít kontrolu nad majákem před vyloděním tak dostal trhliny. Bocco byl jediný z jednotky, který o Shikarovi věděl více. Proto raději zatnul zuby a držel se zpátky.

Druhá verze příběhu totiž zněla, že Gerohita naopak povýší. A že se ho obává i sám velitel pěší armády horských kmenů Dugohat, který z konkurenčních důvodů usiluje o jeho odsun. Každopádně se zvěst o samotném výpadu Gerohita šířila mezi vojskem neuvěřitelným tempem a z Gerohita se navzdory oficiálnímu podání nezadržitelně rodila legenda. Tak se na Jižany musí, přitakali jeden druhému a s každým převyprávěním zveličovali počet mrtvých. Od úst k ústům kolovala mezi mužstvem zpráva o jeho senzačním osamoceném výpadu. Ze třiceti zabitých mužů už bylo půl sta. Být na místě Dugohata Gerohito, zametli by s Jižany bez zbytečného otálení. Na co vůbec čekají? Většina jejich lodí už přes týden trčí na jednom místě a vyčkávají na rozkaz ke společnému úderu, až se shromáždí i konvoje opožděné flotily armád dálného Severu. Vše podle Hypnogara, který zůstal doma. Každý ví, co Gerohito dokázal před dvěma roky v tažení proti Zuluhastrovi, když v bitevní vřavě zachránil samotného Hypnogara poté, co se svou armádou zapříčinil zlom v prohrané bitvě v jeho prospěch. Nečekaným bočním výpadem učinil Zuluhastrovu několikanásobnou převahu zbytečnou. Nejdříve vylákal jeho jízdu k manévru v otevřené krajině a pak se prosekal se stovkou věrných z nechráněné strany rovnou k odkrytému Zuluhastrovi. V obklíčení Zuluhastrovými vojsky, s jeho hlavou nabodnutou na kopí a zmasakrovaným hlavním stanem za zády pak jako přízrak z říše smrti ukončil bitvu a se svými muži rozprášil Zuluhastrova vojska, zatímco Hypnogarův hlavní úder vedený údolím rokle řeky Habot by bez jeho pomoci skončil drtivou porážkou. Jako slepci následovaly armády svého vůdce Hypnogara fanaticky přesvědčeného o svém vítězství vstříc jisté smrti do předem přichystané léčky. Uzavřeného v rokli ho stačilo jen kamenovat, ostřelovat lučištníky a bombardovat hořící pryskyřicí. Tradovalo se, že v rychlosti a boji s mečem neměl soupeře na celém Zexesu. I počet vyhraných soubojů to potvrzoval. Za Dugohatem ale stál samotný Hypnogar Apikos. A tažení Severu

všech dob, tažení proti doposud nedobytnému Atmanahu, a potažmo celému Jihu, patří Hypnogarovi. To on vybírá vojevůdce, kteří se zapíší legendami do dějin celého Zexesu. Budoucí sláva vítěze tak připadne těm, které vybral sám Hypnogar Apikos, a pro nepřizpůsobivé jedince jako je Gerohito není místo. Protože Hypnogar nezapomíná. To on otáčí koly osudu, to on vstoupí do historie i kronik Zexesu jako první dobyvatel, který spolu s Jihem pokoří po Atmanahu celý Zexes! Jeho budou opěvovat v bájích i písních po celé věky. Hypnogar nikdy nezapomněl na urážlivé gesto Gerohita, kterým ho zostudil, když před ním veřejně odmítl pokleknout! On – Hypnogar Apikos, král sjednoceného Severu –, mu z vděčnosti nabídl po drtivé porážce Zuluhastra dar stanout za oddanost králi jako velitel armád horských kmenů severní říše Laris. Vděčnost krále Severu rychle nasákla kyselou příchutí urážky a zklamaný Hypnogar se proti vůli rádců i navzdory všem věštbám rozhodl zlomit Atmanah i bez Gerohita, kterého sice přizval do bitvy, ale pouze jako velitele obyčejné jednotky. A Gerohito, jindy vůdce armád svobodných pouštních kmenů studené náhorní plošiny Gobah, nabídku kupodivu přijal. Bocco se s kyselým obličejem odvrátil. Už aby byl pryč, náfuca. Co si o sobě vůbec myslí? Chce snad zpochybnit taktiku Hypnogara? Kdo ví, co je na těch pověstech o jeho hrdinství vůbec pravdy, hloubal zaražený Bocco, a ani si nevšiml, že dorazili zpět ke Spidorovu hostinci.

Za všeobecného hlaholu vstoupili do nálevny a obsadili stoly. Jednalo se o zastřešený prostor –patio ze stran doplněné o rozměrnou pergolou zarostlou hlavami vína. Příjemný chládek pod střechem vyměnili za protivné vedro na ulici. Ačkoliv byl večer, rozpálené ulice města stále sálaly horkem. U stolu je už čekal nový velitel Shikar. Mlčky si s Gerohitem předali vedení, načež Gerohito bez rozloučení pobídl přichystaného koně a zmizel ve večerním šeru. V průběhu večera se od Shikara dozvěděli, že mu byla svěřena důležitá depeše přímo do rukou samotného Hypnogara Apikose. Znamenalo to, že nejslavnějšího bojovníka Severu odvolali den před vypuknutím celé bitvy? Osiřelí vojáci se tázali v jednotce jeden druhého, ale nikdo neznal odpověď.

„Tohle není víno,“ poznamenal hned nato našťvaně od stolu příznivec Gerohita, Aghast, a vylil pohár na podlahu. Zničehonic se vztyčil, cestou k výčepu si odhalil přirození, se smíchem se vymočil do volného džbánu a obrátil se na zkoprnělého hospodského. „Na, napij se na zdraví nového velitele!“ ponoukl s úsměvem Spidora a nalil mu ze džbánu plný pohár. Spidor ztuhl.

„Tak ty jsi ten, co připijí na slávu svého nového velitele chcankama?“ vstoupil do hovoru nový velitel Shakiro. „A ty jsi ten, kterému to nechutná?“ otočil se tázavě na Spidora a propíchl ho očima.

„Velitel vstoupil do sázky, Aghaste. Jestli to ten tvůj Spidor vypije, vyhrál a přežije do zítřka,“ ozvalo se od vedlejšího stolu.

Spidor znervózněl. Netušil, že se ocitl ve zvláštní situaci. Optikou Seveřanů měl jeho život i život všech obyvatel Kaphreie skončit do dvou dnů poté, co zahájí útok. Nyní se stal předmětem zvláštní sázky vyvolané Aghastem. Podmínky, které Spidor neznal, mu zaručovaly přežít do dalšího dne za předpokladu, že vypije, co mu Aghast předloží. Jinak zemře ihned. Oči všech vojáků se zvědavě upřely na Spidora s Aghastem a velitelem. Znudění dosavadní nečinností byli vděční za každé rozptýlení. A hra o jeden den života navíc jim připadala jako zajímavý výstřelek.

To přece nemyslí vážně, kňoural Spidor v duchu. Jeho chabá znalost severských jazyků mu nedovoľovala komunikaci. Většinou toho, co zaznělo, nerozuměl, výzva ale zněla jasně – pij. Spidor zoufale přejel očima z Aghasta na velitele, i po ozbrojeném doprovodu. Oči všech se na něj

nedočkávě upíraly, dychtiví nově podívané ho ostatní začali hlasitě povzbuzovat. Spidor nasucho polkl, okem mrkl tázavě na Aghasta, jako by zkoumal, zda si to nerozmyslel, váhavě vzal do ruky nabízený pohár s močí a s přemáháním ho vypil do dna.

„Na, teď to zapij vínem,“ podal mu Aghast velký džbán s vínem. „A zase do dna,“ pokynul.

Spidor se postavil a s obtížemi do sebe nasoukal dobrou polovinu džbánu.

„Vypij to,“ podal mu Aghast druhý pohár s močí. „A řekni nám, poznáváš rozdíl?“ obrátil se na něj Aghast výhrůžně. „Co je lepší? Moje chcanky, nebo tvoje víno?“ Hulákal na Spidora, ale ten nerozuměl ani slovo.

Zdalo se, že Spidor váhal se splněním rozkazu, a tak Aghast vytasil nůž a zabodl ho před něj vsí silou do stolu. V tu chvíli se vzadu od stěny odlepil stín pomocnice v kuchyni, staré Hakslie. Na rozdíl od Spidora Seveřanům rozuměla. Hbitě využila okamžiku, kdy se pozornost ostatních zaměřila na Spidora, a neslyšně zmizela v horní části budovy. Potichu jako kočka za sebou zavřela dveře do chodby a vzápětí pološeptem a pokyny rukou vyprovodila tajným zadním vchodem z domu Spidorovu ženu Zeilu, svou dceru Gretu, Spidorovy tři dcery Fayu, Eggie a Lily i jeho syna Attahita.

„Jděte za Ziggyharem,“ přikázala jim stručně. „Tady máte zlatku,“ podávala jim minci, „vezměte od něj vůz a ihned zmizte do Atmanahu k mému bratrovi. Tam vyčkejte na náš příjezd. Dnešek nedopadne dobře,“ poznamenala ještě.

Než se nadáli, bez rozloučení za sebou zavřela dveře a vrátila se nepozorovaně zpět do nálevny mezi rozjařené Seveřany.

Opilý Spidor mezitím dopíjel třetí džbán vína, když zavrával a začal se kácet. Aghast ho hbitě podepřel a přidržel mu džbán u úst. Za všeobecného hlaholu dopil poslední hlt vína, načež se nepřítomným pohledem obrátil na Aghasta s velitelem.

„Ještě jednou chcanky,“ zamumlal na vedle stojícího Shikara, aniž by mu kdo rozuměl. „Lepší jejich chcanky než...“ Spidor nedokončil myšlenku a zavrával.

„Vyhrál! On vyhrál!“ ozývalo se všude kolem něj za všeobecného veselí. „Zaslouží si další den, Aghaste!“

Aghast zasunul připravený nůž a s nuceným úsměvem Spidora pustil.

„Odklid' ho dolů do sklepa, do zítřka musí žít,“ přikázal Aghastovi ještě stroze velitel a vrátil se ke stolu, zatímco se Spidor, připravený o podporu, začal nekontrolovatelně hroutit dolů k zemi.

Nemuseli by mě tolik mlátit, pomyslel si ještě Spidor poté, co se sesul tak nešikovně, že nejdřív hlavou zavadil o stůl, až si rozrazil ret a pohmoždil nos, načež sklouzl k zemi a hlavou podruhé praštil o zem, až podlaha zaduněla. Tato jeho poslední myšlenka ho předtím, než upadl do hlubokého alkoholického bezvědomí, inspirovala k pozdější vzpomínce na údajnou rvačku. Pro pořádek je třeba uvést, že se žádná rvačka nekonala. Bezvládného Spidora na povel velitele odtáhli za všeobecného veselí za nohy po schodech do sklepa. Naživu zůstal díky rozhodnutí velitele dodržet podmínky předchozí sázky. Nevědomky se tak propil nejen k opilosti, ale zároveň i k dalšímu dnu života. Tvrdě

přistál na kamennou podlahu sklepa, aniž by nabyl vědomí, a zavřený na závoru zbytek noci prospal v temném sklepení.

„Takže ho popravíme až zítra,“ prohodil pobaveně Aghast, když ho opouštěl. Osud je mu dnes milostivý, uvidíme, co mu přinese zítřek, pomyslel si ještě v duchu pomstychtivě, pevně rozhodnutý, že Spidorovu životní kapitolu uzavře osobně. A teď už konečně můžeme pozvat k tanci jeho dcery i ženu, pouсмál se, když za ním zabouchl dveře. Máme před sebou celou noc!

ZEXES, GXβ04849.2109595N, 16.6189177E, KAPHREIA, ČAS 09:01:06 UTC, RÁNO. HOSTINEC SPIDORA MANHUSE, JEDEN DEN PŘED VYLODĚNÍM VOJSK HYPNOGARA APIKOSE.

Rodina Spidora Manhuse zbohatla na neutuchající poptávce dřeva ze Severu. Poptávce, jež paradoxně vedle bohatství téměř přivodila pád říše Atmanahu a znamenala definitivní konec přístavního města Kaphreia i zkázu Kaphreiského majáku, který vévodil celému Zexesu včetně záhuby jeho obyvatel. Prozatím však jejich přístavní hostinec rok od roku vzkvétal a na nedostatek hostů si Spidor nemohl stěžovat. Vzrůstající výměna zboží a produktů se Severem přinášela neutuchající cestovní ruch, z něhož prosperoval celý Atmanah. A tučný díl zisků proudil i ke Spidoru Manhusovi.

Dnes ale seděl od rána v očividně špatné náladě. Před chvílí se vzbudil se zvoněním v hlavě, bůh sám ví proč, zavřený dole ve sklepe. Poté, co překonal ledabyle zasunutou závoru u dveří ještě s hlavou potřísněnou zaschlou krví, se vydrápal do nálevny, ztěžka se usadil u stolu a přemýšlel, co se dělo uplynulou noc. Nečinně zasunutý do křesla zevloval v rohu místnosti pro hosty a mizérii zaháněl čajem. Zase mi do něj nedala med, pomyslel si rozzlobeně a ani se neobtěžoval pozvednout zrak na starou Hakslii, matku jeho ženy, jejíž skřehotavý hlas dnes nějak nesnesitelně šišlavě burácel napříč celou místností. Seděla na židli zády k němu v protějším rohu a něco vykřikovala. Zakrytá stínem ani neotočila hlavu po nově příchozím, jako by věděla, že dorazil on. Ta mi tu chyběla, pomyslel si Spidor a otráveně sáhl po nádobě se studeným čajem. Dobrých deset let, co jsem se přistěhoval do jejich domu, jí trpělivě vysvětluji, že nesnáším hořký čaj, ale musím ho mít s medem. Zbytečně. Ani na svatbě mi ho neosladila. Marně zaháněl chuť jí pro ty její řeči jednu rovnou praštit. Přitom co by z té jejich barabizny bylo, kdyby se neobjevil on? Po předčasné smrti tchána Neohata, místního respektovaného kováře, šla celá jejich živnost ke dnu. To on zařídil díky přízni bratrance v Atmanahu dekret na zřízení přístavního hostince. Té staré pikse to ale bylo vždycky málo, povzdechl si a loupl pohledem po Hakslii. Zalezlá v rohu cosi vykřikovala, aniž by mu věnovala pozornost. Spidor se v myslí vrátil k původní myšlence. Uražený přemítal, co by asi z jejich živnosti zbylo, kdyby se neobjevil on. Zakázky pro armádu zmizely stejně rychle jako sláva zesnulého kováře Neohata, opuštěná dílna zela prázdnotou, pro dluhy museli rozprodat i nářadí, ale na jeho živnost se Hakslii odjakživa dívala s pohrdáním a úkosem.

„Za peníze poskakuješ, jak si jíní pískají, tajtrlíku,“ posmívala se mu. „To by můj Neohat nikdy nedopustil. Ten věděl, co je hrdost a respekt,“ slýchal opakovaně.

S neskrývaným odporem sklouzl pohledem do kuchyně, kde měla mít službu Haksliina dcera Greta – neupravená, věčně ušpiněná a dodnes neprovdaná sestra jeho ženy Zialy. Ještě než vstoupil, po čichu poznal, že dnes měla službu v kuchyni ona. To raději poobědvám jinde, blesklo mu hlavou při pomyšlení na její věčně ušpiněné ruce. Postavit své kuchařské umění na zbytných znalostech vaření stálo odvalu. Greta ji ale nepotřebovala, uškříbl se. Se svým prasečím apetitem by si pochutnala i na koblize upadlé do zkvašených sraček, pomyslel si v duchu bohatou jižní kuchyní odchovaný Spidor při

pohledu na připravenou mísu s oschlými pokrmy. Ač se namáhal, jak chtěl, Gretu dnes neviděl ani neslyšel. Kuchyň zela prázdnotou. Tohle přece nemůže servírovat hostům, zděsil se při pohledu na jídlo v mísách. V přesolené omáčce chyběl koriandr, kari tam hodila syrové bez před smažení, placky mají být přece suché a křehké, aby praskaly, ty její ležely zplhlé jako nasáklé vodou, ale leskly se olejem. Nebo to tady zůstalo od včerejška? Možná. Maso nevonělo, jak má, protože ho den předtím zapomněla naložit do marinády. A rýži? Tu by rovnou odnesl dobytku. Naštěstí Seveřané neví, jak má vypadat správná rýže, uklidňoval se. Výhoda polohy jeho hostince spočívala ve skutečnosti, že většinu hostů před odjezdem ubytoval, a víckrát už neviděl. Nemusel budovat svou reputaci na kuchařském umění a byl si toho dobře vědom. Víno, které hostům servíroval, by nikdy nepil. Krom včerejší výjimky, blesklo mu hlavou a soustředěně zaháněl pocity dávení, aby se znova nepozvracel. Zvláštní, že tady ale nikdo z nich není, pomyslel si v reakci na neobvyklý klid. Jindy v tuto dobu zněl místností dávno hlahol jejich hlasů. Jediné, co se dnes dalo jíst, bylo kysané zelí s koprem a okurkami, protože tyto pokrmy nepřipravovala Greta, pokračoval v původní myšlence. A kde vůbec Greta vězí? A proč je kuchyň prázdná? Copak nemáme někoho lepšího? S přivřenými očima a úšklebkem ve tváři zaháněl palčivou bolest hlavy. Mozek se mi snad rozskočí, lekl se. Od útlého věku od starších slýchal, že se to občas stane. Hlava se rozpůlí a praskne přitom jako pečený kaštan. Brrrr! Otřepal se.

Se znechucením pomyslel na včerejší den. Vzpomínka na události předchozího večera v kombinaci s okoralým jídlem od švagrové Grety mu přivodila žaludeční nevolnost, zatímco hlava mu ještě praskala množstvím vypitého vína. To opravdu přehnali, vzpomněl si s trpkostí staženým obličejem na události předchozí noci, z níž si pamatoval tak žalostně málo. Rozhlédl se po terase se zpřevrácenými židlemi i stoly a ztěžka vzpomínal, co se vlastně včera vůbec dělo. Proč takový nepořádek? V jeho paměti chyběly celé obrazy, události včerejšího dne přerušovala místa, jež zela prázdnotou. Konec pro něj nastal v okamžiku, kdy začala rvačka. Vyběhl zpoza pultu, někdo ho uhodil pěstí do obličeje a pak už si nevzpomínal na nic, rekapituloval Spidor své vlastní pojetí včerejších událostí, které obratem změnilo jeho život. Jak ale skončil uvězněn za dveřmi se závorou dole ve sklepě? A jak dlouho mu trvalo, než třískou otevřel závoru? Proč nikdo nepřišel na jeho volání? S heknutím se postavil a zamířil k nádobě s medem. Nechápal, co do nich včera vjelo, takto se nikdy předtím nechovali, přemítal nad částí večera, který si ještě pamatoval, zatímco vychutnával účinek medem přeslazeného čaje.

„Než ty svině vychcípaly, daly zabrat,“ skřípal napříč místností hlas staré Hakslie, nevkusně vyladěný k nesrozumitelnosti žvancem rozkousaného jídla. Takto alespoň vyhodnotil její neobratnou artikulaci ještě stále podnapilý Spidor z opačného rohu terasy. „Slušné hosty z Jihu aby jeden pohledal,“ doléhal až k němu zkomolený hlas tchýně. Že by začala nově mluvit s jídlem v ústech? Povzdechl si odevzdaně Spidor v domnění, že se jedná o další z jejich nepředvídatelných vrtochů, kterými mu plánovitě kazila náladu, a upil hlt přeslazeného čaje. „Tu svoloč ze Severu bych neubytovala ani s prasaty!“ pokračovala Hakslie. „Ale né – on si je pozve do domu jako hosty,“ skřehotala našťvaně dál na celé kolo. „A byl tam jeden, který se nenapil vína. Prý tancuj! To on pak hekal s nožem v zádech. Tanec smrti jsem mu zahrála, až mu oči přecházely. Pro všechno to světské blaho zapomněl i na kradení, pazneht severský. Ano, přecházely mu oči,“ zdůraznila. „Mají je jako prodlouženou ruku, jen obhlížejí, co ukrást a zneuctít. Však mu bulvy lezly z důlků, že stačilo jen škrábnout nehtem a šup pryč. Hýkl, a bylo po něm. Já ti dám tanec – slepý půjdeš na onen svět. Tak na ně,“ odušila spokojeně. „Ale on jim místo toho představí své dcery. Jako by nestačilo, že je hostí pod vlastní střechou, on jim vlezte rovnou do zadku! Kdo se ho o to prosil? Opilí jako zvěř se včera sáпали po jeho rodině, jako někde v bordelu, ale on jim to strpí. Div, že je nenacpal do postele vlastní ženě,“ vzlykla. „Hanbou by se měl propadat, ale on si tu přijde, jako by se nechumelilo, a ještě má tu drzost, že si

nárokuje čaj s medem,“ pokračovala ve své samomluvě k imaginární osobě a její hlas se s krátkými výpadky nahrazenými bolestným syčením rozléhal celou místností. „Tak co, panička se přes noc pomněla dobře? Netlačil ji hrášek, princeznu? Nahoře bylo nějak hlučno,“ zakrákorala na celé kolo a hlas jí dvakrát přeskočil do pláče. „Prý, tancuj! Tancuj na stole, ať je na tebe vidět! A ať ti kunda nezahálí! Zabít tě měli, sviňo,“ odtušila polohlasem pro sebe. „Kdes byl, když tě bylo třeba? Včera byli tak ožralí, že jsem musela vydržet až do ranní noci, než se unavili a přestali, zatímco tys chrápal ve sklepe jako prase. Za mých mladých let by je rovnou pověsili nebo zpřelámali v kole. Ale to né, my je naopak hostíme,“ rozléhal se místností rozhořčený hlas staré Haksliie. „To jsme dopadli, pustit si pod střechu takovou lůzu,“ odtušila ještě s pohrdáním a zakončila svou řeč hlasitým odplivnutím. Ještěže se toho nedožil můj manžel, taková potupa, pomyslela si Haksliie v duchu. „Vyvráždit je do jednoho a bude klid,“ dodala ještě výhrůžně pro sebe rodným jazykem kmene Mesiotaků, aby jí nikdo v místnosti nerozuměl a konečně se po delší době zase usmála, přičemž vyzývavým pohledem sklouzla na Spidora ukrytého v rohu. „Zneuctí ti celou rodinu a já bych ti měla sladit čaj medem?“ zavřískla jako smyslů zbavená, přičemž se pomalu vztyčila z židle a šouravým krokem se blížila ke Spidorovi. „Táhni mi z očí!“ obrátila se přímo na něj a vchrstla mu do obličeje hrnec studené vody. „Tys ještě neviděl, co tě čeká nahoře? Běž po ránu pozdravit ženu a dcery, ty budižkničemu. Bože, čeho jsem se to dožila! Takový hňup!“ vykřikla ještě a propukla v neřízený pláč a vzlykot.

Spidor ze sebe mlčky otřepával vodu. Hlava mu bouřila vztekem, zlostí zatínal zuby a musel se přidržovat stolu, aby neskočil po staré Hakslii. Co si to vůbec dovoluje? Za to ji už opravdu vyhodí z domu i s tou její nepodařenou dcerou Gretou. Jen počkej, ty stará fuchtle, polykal v duchu sérii nadávek, kterými ji chtěl zpražít a protíral si oči. Asi ti není dost, že vás obě živím? Pohlédl jí zpřímá do očí, když vystoupila ze stínu a vzápětí se zhrozil. Proč pláče? A, a co se to stalo s jejím obličejem? Podlitiny po celé tváři k nepoznání změnily její podobu. Chybí jí zuby, proto jí nebylo rozumět. A, a kdo jí uřezal vlasy? Hakslii chyběly i vlasy, uvědomil si zděšeně při pohledu na nevkusnou štětinu zplihlých šedivých zbytků toho, co včera tvořilo její umně upravený, do drdolu svázaný cop. Haksliie proti němu ale vypadala jako jiná osoba. Jurodivým pohledem plným záště hleděla na něj nebo skrze něj někam do prázdna, aniž by dala najevo, zda ho vnímá. Kam se poděl její včerejší životní elán? Sešlá věkem, zlomená v pase, v roztrhaných šatech s dírou přes celá záda, se zapadlýma, vyhaslýma očima a fialově zbarveným obličejem, jemuž chyběly zuby, připomínala jen vzdálený odraz včerejší osoby, kterou znal. Něco tady nehraje, uvědomil si Spidor při pohledu na Hakslii. Co se to stalo? Lekl se.

Otočil se a jak byl, zmáčený a se zplihlými vlasy, hlavu špinavou po krvi ze zaschlé rány, se s nepříjemnou předtuchou vydal vzhůru po schodech do privátní části domu, kde hosté neměli přístup. Jako první ho udeřil do nosu neuvěřitelný puch. Křivdil jsem Gretě, měl jsem za to, že smrad táhne z kuchyně, pomyslel si, když stoupal vzhůru. Provázený nezvyklým tichem otevřel dveře do chodby a strnul. Před ním se otevřel výhled do zšeřelé uličky mezi místnostmi proměněné v bitevní bojiště poseté mrtvými těly, kusy hader, rozbitým nádobím a zpřevraceným nábytkem, vše potřísněné zvrátky a výkaly. Ve Spidorovi by se krve nedožezal. S hrůzou se rozběhl do ložnice, aby našel ženu, následoval pokoj dcer a syna, ale krom nepořádku, vylámaných dveří a mrtvých těl Seveřanů nenašel nikoho. Kam se přes noc poděla jeho rodina?

„Otrávila jsem je jako psy!“ ozýval se zespona z výčepu hlas Haksliie, přerušovaný občasným smíchem, z kterého mu vlasy vstávaly hrůzou.

Spidor mezitím mlčky překračoval mrtvá těla Seveřanů a jako posedlý prohledával znova a znova místnost za místností. Jeho žena Zeila, tři téměř dospělé dcery Faya, Eggie, Lily i syn Attahito byli pryč. Mrtví, otrávení vlastní babkou i matkou v jedné osobě, povzdchl si. Spidor se s hlavou v dlaních posadil na převrženou bednu, pohledem přejížděl spoušť kolem a přemítal – nikdo mu neuvěří, co se stalo. Jeho hosté ze Severu byli buď zámožní obchodníci, urození muži, nebo velitelé ozbrojeného doprovodu. Včerejší skupina patřila k vojsku. Teď tady leží osm mrtvol a celá Kaphreia ví, že byli ubytovaní u něj. Co proti jejich smrti znamenala potupa jeho tchýně? Obyčejný hospodský neměl nárok na odplatu. Jakmile se objeví posádka z Atmanahu a začnou ho vyšetřovat, je s ním konec. Nebo ho dřív zamordují Seveřané. A rodina? Musí zjistit, kde jsou. Snad se jim podařilo uniknout, když nejsou tady. Ale koho zajímá rodina neznámého hospodského, až se provalí vraždy? V lepším případě skončí jako otrok pro těžbu dřeva s nálepkou travič a jeho žena i s dcerami a synem bez obživy jako žebrota. Je třeba prohledat celý dům i zahradu. Kdo ví, možná jsou schovaní v dílně, přeskakoval chaoticky myšlenkami od jedné věci k druhé. V první řadě vyzpovídat Hakslii, musí přece vědět, co se stalo. Spidor si byl dobře vědom, jaký trest čeká usvědčené traviče pokrmů a studní v případě shledání vinným. Přestože byl zmáčený dobrým hrncem vody, na zádech mu vyvstaly krůpěje potu. Musím zmizet dřív, než je začnou hledat, zavelel sám sobě a pomyslel na bratrance v Atmanahu. Jeho dům je dost velký, aby se tam dočasně skryl. Vezmu všechny úspory a vydám se na cestu! Horlivě se ujišťoval. Tady v Kaphreii jeho štěstí skončilo. Čím dříve zmizí, tím líp pro něj.

O hodinu později už vynášel cestovní bednu do připraveného vozu. S těžkým srdcem se Spidor rozhodl opustit místo bez rodiny s plánem vrátit se obratem do Kaphreie, jen co se ubytuje a skryje své jmění jinde na bezpečném místě. Doprovázený nenávisným syčením staré Hakslie, která svým verbálním projevem vzbuzovala pochybnosti, zda následkem uplynulé noci nepozbyla zdravý rozum, se vyšvihl na kozlík a popohnal koně.

„Všechny jsem je otrávila jako krysy!“ ječela z plných plic na celou ulici vztekem nepřičetná Hakslie, když spěšně opouštěli dvůr. „Proklínám tě!“ vykřikovala z vozu zřejmě za mizejícím domem, utěšoval sám sebe Spidor, zatímco se kodrcavým pohybem vydali na cestu.

S Kaphreiou v zádech, se zlomeným sebevědomím, sám a s pološílenou tchýní ve voze opouštěl spěšně svůj domov s úmyslem se obratem v převlečení vrátit pro zbytek rodiny, byť by měli být všichni mrtví, uvažoval zpětně nad tím, co slyšel vykřikovat Hakslie. Rukou hmatl po měšci plném zlaťáků ukrytém za pasem. Druhý měl přivázaný k podvozku. S tímto jměním může začít kdekoliv jinde. Když v poledne projížděl městskou branou, jeden ze strážných ho poznal a pokynul ostatním, aby ho pustili. První zatáčku za Kaphreiou zastavil a v místě, kde propast lemovala silnici, dokráčel k útesu.

„Utekl jsi jako krysa. Kde máš rodinu, traviči?“ skřípal mu do uší hlas rozezlené Hakslie.

Chvilí ji nechal hulákat a s překvapením sledoval neobvykle velkou flotilu lodí, která se blížila ke břehům Kaphreii. Tolik lodí se nevejde do přístavu, budou muset přistát v okolních zátokách, napadlo ho při pohledu na plachtami zbarvený obzor. To by bylo hostů, povzdychl si smutně při představě přeplněného hostince. Hostince, který musí opustit kvůli... Tok myšlenek mu přerušil hlas láteřící Hakslie. Stála přímo za ním a nelíbilo se jí, že zastavil. Strčil do ní. Když mu bez hlesu zmizela z očí dole v hlubině, bez zájmu se otočil a odjel. To bylo pořád nějakých keců, a nakonec ani nekvikla, ušklíbl se a usazený zpět ve voze pobídl koně ke klusu.

ZEXES, GXβ04849.2109572N, 16.6189161E, KAPHREIA, ČAS 19:32:45 UTC, VEČER. JEDEN DEN PŘED VYLODĚNÍM VOJSK HYPNOGARA APIKOSE. ZÁVĚREČNÉ MANÉVRY PĚŠÍCH VOJSK PŘED VPÁDEM DO KAPHREII.

Syn Spidora Manhuse Attahito se usadil v koruně statné borovice. Byla to divoká noc, pomyslel na noční útěk z Kaphreie s matkou a sestrami ve vypůjčeném povozu od obchodníka s kořením Ziggyhara. Následovala hádka s matkou, nový úprk a návrat zpět do rodného domu. Na místě ho přivítaly mrtvoly Seveřanů a zápach po celém domě, ale otce s Hakslií nikde nenašel. Jeho dýka však byla na svém místě. S uspokojením se jí dotkl prsty. Utekl v poslední chvíli. Vykoukl z vrat, když se objevili první vojáci. Nemeškal, zadním vchodem zmizel k lesu a skrytý stromy zamířil vzhůru na vyvýšeninu nad městem, která jim sloužila jako pozorovatelná při dětských hrách. Odsud strachy bez sebe zíral na zkázu celého města. Nevěřicně sledoval, jak z hořících baráků v údolí pod ním vyvádějí jednoho za druhým, a nerozuměl tomu, co viděl. Seveřané prováděli se zajatci rituály, které nechápal a nechtěl na ně ani později vzpomínat, protože všechny do jednoho pozabíjeli. Attahito se v mžiku rozhodl, že se vrátí do Atmanahu. Opatrně povylezl o dva stupně větví výše, aby se rozhlédl po kraji, když překvapením ztuhl, až se mu zastavil dech. Z pohledu, který se mu naskytl, strnul úlekem. Všude, kam jeho oko dohlédlo, ze všech stran a kopců mířily k přístavnímu městu Kaphreia nekonečné proudy ozbrojenců. Země se černala pod jejich těly, jako když rozhrneš mraveniště černých mravenců. Nekonečné zástupy vojáků přicházely z jižní i severní strany pobřeží, ale cesta do vnitrozemí byla prozatím volná. Attahito neváhal, mrštně jako veverka sklouzl dolů a střídavým během vyrazil volným koridorem po stejné cestě, kterou přibližně sedm hodin před ním projížděl jeho otec, směrem k Atmanahu.

ZEXES, GXβ04849.2109595N, 16.6189177E, ATMANAH, ČAS 20:18:26 UTC, VEČER. 47. DEN PO PŘISTÁNÍ NA ZEXESU. SKLEPENÍ PRO OTROKY KUPCE KAMIHOTA.

Maksim s nosem zabořeným do vlhké smradlavé slámy nenápadně sledoval dění kolem. Po těle mu ještě stékaly kapky zteplalé vody a v hlavě mu hučelo jako po ráně kladivem. Bez hlesu snášel kopance a štouchance zaostřenou tyčí. S vypětím všech sil se snažil udržet chladnou hlavu a rozvahu a přemýšlel, co se s nimi děje. Co je vůbec za den? To je konec, uvědomil si. Konec nadějí na uchopení vlády nad celým Zexesem. Kde mám své oblečení? A kde jsou Hanah, Aleksa, Jane, Sophie a Sarah? Blesklo mu hlavou, aniž by si uvědomil, že se navzdory kodexem předepsané rovnoprávnosti instinktivně ptá nejdříve po ženách. Z úst mu uniklo zřetelně slyšitelné zasténání poté, co ho neznámý muž kopl do zubů, až mu ze rtů vyrazil proud krve. Co se s nimi stalo? Přemítal, zatímco se syčením přemáhal bolest a zarýval hlavu co nehlouběji do podestýlky, aby se ukryl před novou sprškou ran. Po nahém těle ho svědila ostrá sláma, zatímco nos zarýval do shnilé špíny, jak jen to s ohledem na okovy na ruku i nohu šlo. Ač se namáhal, jak chtěl, nevzpomínal si na nic. Poslední obraz, který mu uvízl v paměti, byl pohled na rozjásané obličejy ostatních v paláci s vínem v rukou, oslavujících jejich doposud nejvyšší triumf – uchopení moci po odpálení vějíka. To bylo sedmý den oslav a pak už nic. Jen dlouhá chladivá mlha nevědomí.

Mrknutím oka přešel spoutaného Logana, Liama i Jaxona s Lucasem. S řetězy na ruku i nohou leželi stejně jako on nazí na smradlavé slámě v pološeru zatuchlé kobky, zatímco je jednoho za druhým kopanci a ranami holí oživoval neznámý tlouštík s doprovodem. Poté, co se nabažil jejich bití, se odebral do vedlejší místnosti, odkud Maksim zaslechl zřetelné prosby Aleksy s Jane. Takže je zatkli všechny, došlo mu, zatímco si olizoval krůpěje potu s vodou ze svého těla, pohmatem zkoumal, kolik

mu pouta nabízí volného pohybu, a z vedlejší kóje se ozývaly přidušené ženské hlasy a sténání provázené zvoněním řetězů a šploucháním vody z vědra. Maksim se nerozmýšlel ani vteřinu. Sarah nedostanou! Cokoliv, jen ne milovanou Sarah, pomyslel si. Sklonil hlavu k lokti a zuby přejížděl po svalech, jak mu dovolovala pouta, přičemž stoupal vzhůru přes loket k paži, jako by něco hledal. S vypětím všech sil se zakousl do vlastní paže, až se mu v očích zatmělo a dlaň s prsty se zkroutily v křeči. V duchu odpočítával od jedné do deseti, aby neodlel bolestí, zatímco zuby opakovaně hryzal za nepřírozeného tlumeného vrčení vlastní paži. Hltavě polykal sám sebe, když vtom v něm zaznělo jasné: Stůj! Ustal tedy neochotně v mrzačení sebe sama a překvapeně pohlédl do očí svému novému příteli – pudu sebezáchovy. Pak se narovnal a s ústy plnými vlastní krve nasával nosem ztuchlý vzduch. Přivřenýma očima, doslova opilý bolestí, mlčky žvýkal z těla s kůží vyškubnutý žvanec, zatímco zuby prohledával obsah v ústech. Polovinu celého sousta snědl. Z rozkousané paže mu crčel proud krve, stejně tak měl od krve zalepený obličej i krk. Z chuti vlastního masa se mu dělalo nevolno, ale usilovně dál žvýkal vyhryznuté sousto vlastního těla, až se mu mezi zuby zaleskla stříbrná tyčinka. Jazykem ji obracel jako věžeň žiletku v archivních filmech. Nastavenou v poloze špicí ven zavřel oči a stiskl zuby. Z úst mu vyšlehl tenký záblesk, kterým překrojl řetězy a uvolnil si ruce. Uvolněnou rukou ve chvatu znova uchopil tutéž tenkou kovovou tyčinku a stejným způsobem osvobodil i nohy, načež se za tichého nadšení ostatních vztyčil.

Z vedlejší kóje se ozývaly přidušené vzdechy a úpění. Maksim neztrácel čas, osvobozený od řetězů, ale stále s okovy na rukou i nohou, vběhl do kobky vedle s úmyslem vysvobodit jako první Sarah, Hanah, Aleksu a Jane se Sophií. Obezřetně proklouzl podél stěny a jako urvaný z řetězu přistoupil zezadu k Hidonisovi zaměstnanému znásilňováním Jane. Uchopil ho zezadu za krk, jedním škusnutím ho stáhl k zemi, načež mu opakovanými ranami, úder za úderem, železy na rukou rozdrtil lebku, až si o jeho zuby a rozmlácené lícní kosti poranil klouby. Jako posedlý běsem mlátil do kaše pod sebou, dokud Hidoniso va tvář nepřestala existovat. Jeho nohy sebou ještě naposled škusly, než se rozplácl na zemi jako mrtvý kus hadru. Pak odřízl okovy, osvobodil si konečně ruce, narovnal jeden z okovů do podoby provizorního dláta, vyrval Hidoniso vo srdce a bez váhání ho sežral. Vnímá, jak některé svaly ještě bojují samovolnou posmrtnou křečí.

„Tohle nezvládám,“ prohlásila Hanah a obloukem vyklopila na podestýlku obsah svého žaludku.

Na, vezmi si, to tě posílí,“ podal jí Maksim kus čerstvě vyrvaného masa a v rámci možností se pokusil o přívětivý úsměv. „A vítěj na Zexesu,“ poznamenal. Můj první mrtvý, pomyslel si nevzrušeně poté, co jako poslední osvobodil Aleksu. Zajímavé místo, kde jsme se vylodili.

„Vítěj v novém světě, Maksjušo,“ usmál se na něj z nitra vzdálený hlas matky a v uších mu zazněly tóny skladby,

<https://www.youtube.com/watch?v=d6d8wacBjPQ>

kterou si podle legend už navždy spojoval s datem umělé rituální oslavy příchodu dávného pozemského jara. Každoročního slavnostního obřadu, kdy byla jeho matka spolu s pěti dalšími ženami za doprovodu hudby Radou navržena k veřejnému – trvalému znehybnění. Vykonáno ihned, utkvělo mu v paměti. Později v dospělém věku si k nenáviděné skladbě připojil po výpadku Systému i obraz, a přestal ji konečně nenávidět. Hudba samotná za nic nemohla, pochopil. Na vině byl Systém, který si ji vybral pro popravu. Nebyla to však jeho matka, koho kamerou zachytili, ale jiná žena. Tehdy mu bylo pět let a nikdy se nedozvěděl, že příčinou, proč porušila digitální kodex, byla její snaha ošetřit osoby,

keré Systém nedoporučil ke zdravotní péči. Trvalé znehybnění oficiálně znamenalo pro účastníka (slovo odsouzenec se neužívalo) zároveň i oslavu Systémem udělené možnosti nového zrození. Pamatoval si matčin štěstím rozzářený obličej, když jí sdělili, že byla Systémem vybrána pro trvalé znehybnění. Pro něj to znamenalo, že matku už nikdy nevidí. Nechápal tehdy její radost. Až mnohem později si uvědomil, že její falešné štěstí pocházelo z předávkování iniciátory radosti. Matku už nikdy poté neviděl.

(Zdroj: Youtube, The Rite of Spring - Sacrificial Dance - Nijinsky reconstruction)

Maksim se v duchu pousmál a v mysli se vrátil zpět. Prozatím se ještě nerozhodl, zda mu jeho první sousta po probuzení na Zexesu chutnala. S požíváním vlastního těla neměl ze světa, z něhož přišel, zkušenosti, ale instinktivně vytušil, že takto nemůže pokračovat. Musí ujařmit svou nově nabytou schopnost zabíjení všeho živého tak, aby nedemoloval sám sebe, prolétl jím zákmit nového poznání a v mysli se mu vybavilo jeho první setkání s pudem sebezáchovy. Ano, jak fyzicky, tak psychicky, ujistil se v duchu vnitřním hlasem a přitakal hlavou, jako by někomu odpovídal. Zapomněl, že hovor k sobě samému tělo běžně instinktivně skrývá. S hlasitým zafuněním odfrkl jemu doposud neznámým zvukem, jako by se rovnou po procitnutí přirozeně převtělil do medvěda v říji. Přivřel oči a z úst mu vyšel neznámý hrdelní zvuk totožný s vrčením rozzuřené medvědice. Pak si uvědomil, že doposud stojí nahý ve smradlavé zatuchlé kobce, z poraněné ruky mu crčí krev, zatímco na něj překvapeně i nevěřičně zároveň zírají Hanah, Aleksa, Jane a Sophie – rovněž nahé, jak je bůh stvořil. Sarah – jeho Sarah chybí, uvědomil si spolu s myšlenkou, že zbývá vysvobodit Logana, Liama a Jaxona s Lucasem a pak musí společně co nejrychleji zmizet pryč z města, přičemž si se zálibou prohlížel nahá těla Hanah, Alekxy, Jane i Sophie, zatímco přemítal, proč Sarah chybí a jak se vlastně dostali do této nepředpokládané situace.

„Vsadím se, že Sarah, která tady s námi kupodivu není...“ obrátila se s pohrdáním v hlase Jane ke všem poté, co Max osvobodil i mužskou část týmu.

Maksimovi svým projevem mimoděk připomněla meeting se Sarah před obrazovkou se zprávami z Kosmonetu na mezgalaktické lodi WD-40 těsně před přistáním na Zexesu. Teď ale stáli v počtu devíti nazí ve smradlavé kobce. Pohled na její tělo mu lahodil.

„Vsadím se,“ pokračovala Jane po krátké odmlce znova ve své řeči, přičemž jí hlas přeskakoval zlobou, „že nás do toho všechny navezla schválně. A přísahám, že až ji příště zase potkám, ze všeho nejdřív jí vyškrábu oči,“ zaječela už vzteky bez sebe, až se stěny zatuchlé kobky zachvěly, a hněv, který z ní sálal, přeskočil jako jiskra i na ostatní.

Блѣдѣствиничество! Vynořilo se v paměti Maksovi opět ono neznámé slovo a pak už následovalo jen ticho evokující sílicí ozvěnu dávno zapomenutého, neregulovaného vjemu, zarytého hluboko v nepoužívaném podvědomí. Maksim vzpomínal na chaos, který kdysi náhodou spatřil při zkratu Systému. Už tehdy pochopil, že se dostal k informacím, které Systém v jeho profilu blokoval. Jaká civilizace asi žila podle pravidel a rituálů, do nichž nekontrolovaně nahlédl? Co znamená butó? Voodoo? Skrývá snad jeho tělo tajemství, o kterém osvobozená mysl nemá potuchy? I po letech to viděl stejně zřetelně jako tehdy:

Obrazovka: **Cenzurováno!** Zkrat Systému! Zvuk spuštěných sirén rval uši a boel. Skolený burácejícím zvukem ležel na podlaze mezgalaktické nákladní lodi s rukama na uších, aby ho zastavil, trýzněný nesnesitelnou bolestí v očích. Všechny počítače dokola blikaly: System Failure! Následoval rozpadlý obraz na obrazovce. Šmouhy. Zrnění. Šum signálu rušičky. Všechny displeje ukazovaly stejný obraz. **Cenzurováno!** Hluk ustal. Střih: následovaly archivní černobílé záběry. Tváře neznámých osob z dávné doby jemu neznámé civilizace hovořících řečí, které bez překladáče nerozuměl. Chaos. Střih: <https://v637g.app.goo.gl/H1529wXpGB5JCoeZA>.

Brennt auf den Naegeln eine Frage nur: (Hořící na skobách, jen otázku:)
Sind die Vulkane noch taetig? (Jsou sopky stále činné?)
Sind die Vulkane noch taetig? (Jsou sopky stále činné?)
Bitte enttaeusch mich nicht! (Prosím, nezkłamej mě!)
Ich glaub wieder an Voodoo (Znova věřím ve voodoo)
Steck Nalden ins Telefonbuch (Propíchni špendlíky telefonní seznam)
Bitte enttaeusch mich nicht! (Prosím, nezkłamej mě!)

Cenzurováno! Střih! Konec.

Maksim se vrátil zpět do reality na Zexesu a uvědomil si, že ho bolí krvácející ruka.

„Musíme co nejrychleji zmizet,“ zavelel k ostatním a vybídl je k odchodu.

Psal se 47. den po jejich vylodění na planetě Zexes a z místa, kde se tyčila sláva a pýcha Atmanahu – Kaphreiský maják –, k nebi stoupaly zbytky černavého dýmu po výbuchu vulkanického původu, vyvolaného zbraní VX.